

אברהם הוס: זמן

יפי של מגדל בונה הילד בקביותיו.
והילדה מנחמת את הבבה שנפלה מן הכסא.
זוחלות גמלים בעפר וכל־אחת משאה בין שניה.
הקשב, התשמע את אושת מטלטלת השעון
כי אין זמן לאהב?

מה־גדולה אי־הנוחות שבלמוד שבע כפול תשע.
אך הילדה החרוצה צובעת פלגית במחברת.
דרורית אפרה־שחומה בוררת גרעיני שעורה,
רצינית וזריזה, מתוך הגללים על הכביש,
כי אין זמן לאהב!

מה־נאה חלקת צוארה, הוגה לו הנער.
והיא עוצמת עיניה ורואה: נסיך עם כתר
זהב בראשו דוהר על סוס לבן, יפה־תאר.
עננים גשאים ברוח. לבנים. ויודעים הם
כי אין זמן לאהב.

לילה רגיל יורד על דירה יפה, מסדרת.
הארוחה נסתימה. וכל הכלים שהושמו בכיור
מחכים בשלונה לתשומת־לב העוזרת בבקר.
השעה מאחרת. מעצמן נעצמות העינים.
כי אין זמן לאהב.